

jen, jedná-li se o osoby v § 364 c) obč. zák. jmenované, neb o fondy ve smyslu § 14 třetí dílčí novely. Podle § 5 vládního nařízení ze dne 15. července 1920, čís. 436 sb. z. a n. může kapitalisace invalidních důchodů pro válečné poškozence ve smyslu § 32 zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n. učiněna býti závislou na tom, aby na dobu určenou zemským úřadem pro péči o válečné poškozence, nejvýše pak na 10 let, důchodce svolil ke knihovnímu zápisu zákazu zcizení a zadlužení nemovitosti, jež z povolené částky bude opatřena nebo knihovních břemen zbavena, a zemský úřad pro péči o válečné poškozence může z důležitých důvodů a za určitých podmínek udělit svolení ku zcizení a zavazení dotyčné nemovitosti. Z toho plyne, že i ve prospěch státní pokladny jako fondu pro válečné poškozence, kterou citované vládní nařízení uvádí, že pro ni je možno nabýti práv ze zákazu zcizení a zavazení (§ 32 cit. zák. č. 142 sb. z. a nař. z roku 1920), může býti platně zapsán zákaz zcizení a zavazení a že tedy i takový zákaz působí věčně. Byl-li tudíž ve prospěch státu zapsán zákaz zcizení a zavazení, působí i proti vymáhající věřitelce. Knihovnímu a exekučnímu soudu nepřisluší zkoumati, zda byl zápis povolen právem, jde-li o nemovitost uvedenou v § 5 cit. vládního nařízení. Podmínkou věčné působnosti jest ve smyslu § 364 c) obč. zák. a § 14 třetí dílčí novely k obč. zák. jenom zápis do knih a jakost osob tam uvedených. Těmto podmínkám věčné působnosti zákazu je vyhověno v projednávaném případě. Jak nutno se opřítí zákazu, který nebyl zapsán do knih platně, není předmětem úvah v tomto případě. Rekursní soud se mylně domnívá, že zákaz zcizení působí jen pro případ dobrovolného zcizení nebo zavazení. Kdyby tomu bylo tak, byla by otevřena cesta k obcházení zákonného zákazu a neměl by ceny. Vždyť pak by mohl každý třetí, kdož zákazu dbáti nechce, dobýti si exekuční titul a dokonce i třeba se souhlasem samého zavázaného zákazem (vlastníka) a dosáhl by účelu zakázaného. To zákon zamýšleti nemohl, naopak plyne z motivů zákona, že zákonodárce zamýšlel účinnost zákazu i proti exekuci. Původní text vládního návrhu (§ 53) vztahoval se jen na zcizení a zavazení smlouvou (dobrovolné), ale již komise panské sněmovny zvolila text nynější, by postiženo bylo zcizení a zavazení exekucí (srov. zprávy just. komise str. 44). Stalo se to právě v úvaze, že by jinak i zapsaný zákaz neměl praktické ceny. Proto prvý soud právem zamítl návrh na vnucený vklad práva zástavního pro vymáhající věřitelku a dovolacímu rekursu bylo vyhověno obnovením usnesení prvního soudu.

Čís. 7618.

V řízení o obnovu a úpravu hranic není připuštěn dovolací rekurs ani proti předběžnému usnesení rekursního soudu, potvrzujícímu usnesení prvního soudu, jímž bylo vyhověno návrhu, by podle § 850 obč. zák. byly vyměřeny sporné hranice, a jímž bylo dále vysloveno, že vyměření s příbráním znalce bude provedeno po pravomoci tohoto usnesení.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, R II 396/27.)

Soud první stolice vyhověl návrhu, by byly ve smyslu § 850 obč. zák. vyměřeny sporné hranice mezi pozemkem navrhovatele a pozemkem souseda s tím, že vyměření za příbrání znalce bude provedeno po pravomoci tohoto usnesení. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Podle § 4 druhý odstavec nařízení ze dne 22. července 1915, čís. 208 ř. zák. (II. dílčí novely) nejsou rekursy proti rozhodnutí druhé stolice v řízení o obnovu a úpravu hranic přípustny. V tomto případě jde sice jen o usnesení, jímž »se vyhovuje návrhu, by podle § 850 obč. zák. byly vyměřeny sporné hranice«, a v němž se dále vyslovuje, že »vyměření za příbrání znalce bude provedeno po pravomoci tohoto usnesení«; jde tedy jen o předběžné vyřízení. Ale, není-li dovolací recurs připuštěn proti konečnému usnesení, tím spíše musí býti vyloučen, jde-li o usnesení předběžná.

Čís. 7619.

Uplatněn-li odvolací důvod nesprávného ocenění průvodů, aniž učiněn návrh na změnu rozsudku, nelze rozsudek prvního soudu změnit, nýbrž jest ho potvrditi, nebyl-li odůvodněn odvolací důvod kusosti řízení prvního soudu a jedině uplatněný odvolací návrh na zrušení rozsudku prvního soudu, ježto veškeré v odvolání nabídnuté důkazy byly nepřipustnými novotami.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, Rv II 220/27.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody podle čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., jest odůvodněno. Právem vytýká dovolání odvolacímu soudu, že překročil hranici při rozhodování zákonem mu vymezenou. Odvolací soud jest podle §§ 462, 467 čís. 3 a 497 c. ř. s., podle zásady projednací, dosedší výrazu v těchto paragrafech, vázán odvolacími návrhy. Odvolací návrh může zníti buďto na zrušení nebo na změnu rozsudku, kteréžto oba pojmy jsou úplně samostatnými, a při návrhu na změnu dlužno vždy zároveň již v odvolacím spise přesně vytknouti, v jakém smyslu si odvolatel přeje změnu rozsudku. Odvolatelka uplatnila sice odvolací dů-